

ELENA MARIA PINEDA I CAPLLIURE / MIQUEL PUJADÓ

Homenatge a Ovidi Montllor:

Antoni Miró

(Gràfica digital)

SALÓ D'ACTES, SEU UGT, L'ALACANTÍ

ELENA MARIA PINEDA I CAPLLIURE / MIQUEL PUJADÓ

*Homenatge a Ovidi Montllor:
Antoni Miró*

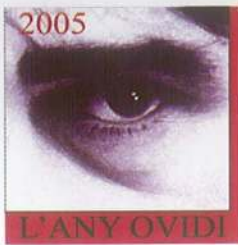
(Gràfica digital)

TANGO 2005 (Gràfica digital s/ lleug, -/16, 116x81)

SALÓ D'ACTES, SEU UGT, L'ALACANTÍ

Per la present edició:
© DELS AUTORS
© AMB-DISENY
© CONFEDERACIÓ UGT
© CENTRE OVIDI MONTLLOR
DIPÒSIT LEGAL A-968-2005

 ALFAGRÁFIC IMPRESSORS • EDITORS - Tel 96 5544799

www.antonimiro.com
art@antonimiro.com

La UGT del País Valencià està portant endavant, amb modèstia, però també amb dignitat, la tasca d'homenatjar les valencianes i els valencians que formen part de la nostra història com a poble, i que al llarg de les seues vides reivindicaren i lluitaren per la recuperació dels drets dels treballadors i de les treballadores, la defensa i el compromís amb la identitat del País Valencià, i el retrobament de la nostra consciència col·lectiva i del nostre patrimoni cultural i lingüístic.

L'homenatge que la UGT del País Valencià i la Unió Comarcal de L'Alacantí vol retre a Ovidi Montllor consta d'un acte públic que tindrà lloc el 17 de novembre a la seu de la UGT de l'Alacantí; de l'edició d'un llibre commemoratiu de l'homenatge; i de l'exposició d'Antoni Miró Homenatge a Ovidi Montllor. Antoni Miró (gràfica digital) sobre la figura d'Ovidi Montllor —el catàleg de la qual teniu a les mans— que s'inaugurarà el mateix dia 17 a la seu de la UGT a Alacant i estarà oberta fins al 30 de novembre de 2005

En l'acte públic els amics i companys podrem donar-li en persona una part de l'immens reconeixement que es mereix i que altres li volen negar.

A través del llibre commemoratiu quedarà constància de les paraules dels seus amics, dels seus companys i de les persones que li tenim estimació i respecte pel seu treball com artista, i admiració per la seua faceta humana i personal.

I gràcies a l'exposició d'Antoni Miró podrem acostar-nos a una de les facetes més important de l'obra d'Ovidi després de la seua música: el gest. Ovidi, dalt de l'escenari era capaç d'invocar un munt de fets i sentiments només amb un gest en la cara i un gir de la seua mà. És això el que l'exposició d'Antoni Miró ens permetrà a alguns recordar i altres conèixer.

Amb l'homenatge a Ovidi Montllor a la UGT del País Valencià encetem un nou període i una continuïtat en el nostre compromís de reivindicació cultural. Som conscients de la importància que per l'ésser humà té el fet cultural, i com a eixe fet li permet als treballadors i les treballadores, i a la ciutadania en general, la seua incorporació a una societat que, pel fet d'estar globalitzada, no ha de perdre els seus referents més propers.

I si parlem de referents al País Valencià, Ovidi Montllor, un artista extraordinari, però més encara un ser humà excepcional, és un referent únic i irrepetible. És per això que molts joves de hui troben en Ovidi un referent essencial. Jo mateixa no puc més que sentir-ho també així. És possible que així Ovidi es senta satisfet. Al final ens ha deixat quelcom molt aprofitable: tota la seua obra i la seua memòria.

Elena Maria Pineda i Caplliure
Secretària de Cultura de UGT del País Valencià

TANGO 2005 (Gráfica digital s/ llenç, -/16, 116x81)

OVIDI MONTLLOR: LA PARAULA, EL GEST, LA IMATGE

Antoni Miró és un artista integral i agosarat. Un home convençut que les recerques més avantguardistes no són incompatibles amb el sentiment de pertinença a una terra que voldrien deixar sense nom, a una llengua amenaçada que alguns voldrien fragmentada i folkloritzada, subsidiària, inútil.

Antoni Miró és un artista universal, d'una universalitat que li hauria estat impossible d'assolir sense el seu arrelament profund i dolorós al País Valencià i a la llengua catalana. "Quede clar, també, que són covards / tots aquells que obliden les arrels..." Això cantava l'Ovidi Montllor.

És d'estranyar que l'Ovidi i en Toni fossin amics?

És d'estranyar que en Toni dediqui, ara i aquí, una exposició no solament a l'amic, sinó a un dels artistes més importants que ha donat el País Valencià?

L'Ovidi va desenvolupar, com Antoni Miró -amb el vent de cara, i en un país que ha tendit ha buscar la felicitat en l'assumpció suïcida de l'amnèsia històrica- una obra d'una rara coherència, d'una qualitat densitat sorprenents.

I, tot plegat, partint pràcticament de zero: l'Ovidi, des de la seua condició de membre conscient d'una classe i d'una nació aprimides, va posar constantment a prova la seua ferotge voluntat d'aprenentatge. I així va arribar a domesticar aquests animals esquerps que anomenem mots, per a dir, o per a suggerir, allò que li passava pel cap, allò que necessitava treure's del pap. Però això no és tot.

L'Ovidi va saber fer evolucionar les seues melodies des d'una efectivitat un xic primària fins a una notable complexitat, sense perdre mai de vista que una cançó és un TOT, un difícil equilibri entre paraula, música i interpretació. Però això no és tot.

L'Ovidi va saber avançar-se al seu temps, amb el rics incomprès pels crítics que no se senten feliços si no enganxen etiquetes: l'audició de Crònica d'un temps (1973) continua essent, més de tres dècades després de la seua publicació, una bufetada a tots aquells que intenten reduir la Cançó en general, i l'Ovidi en particular, a un tòpic groller. Però això no és tot.

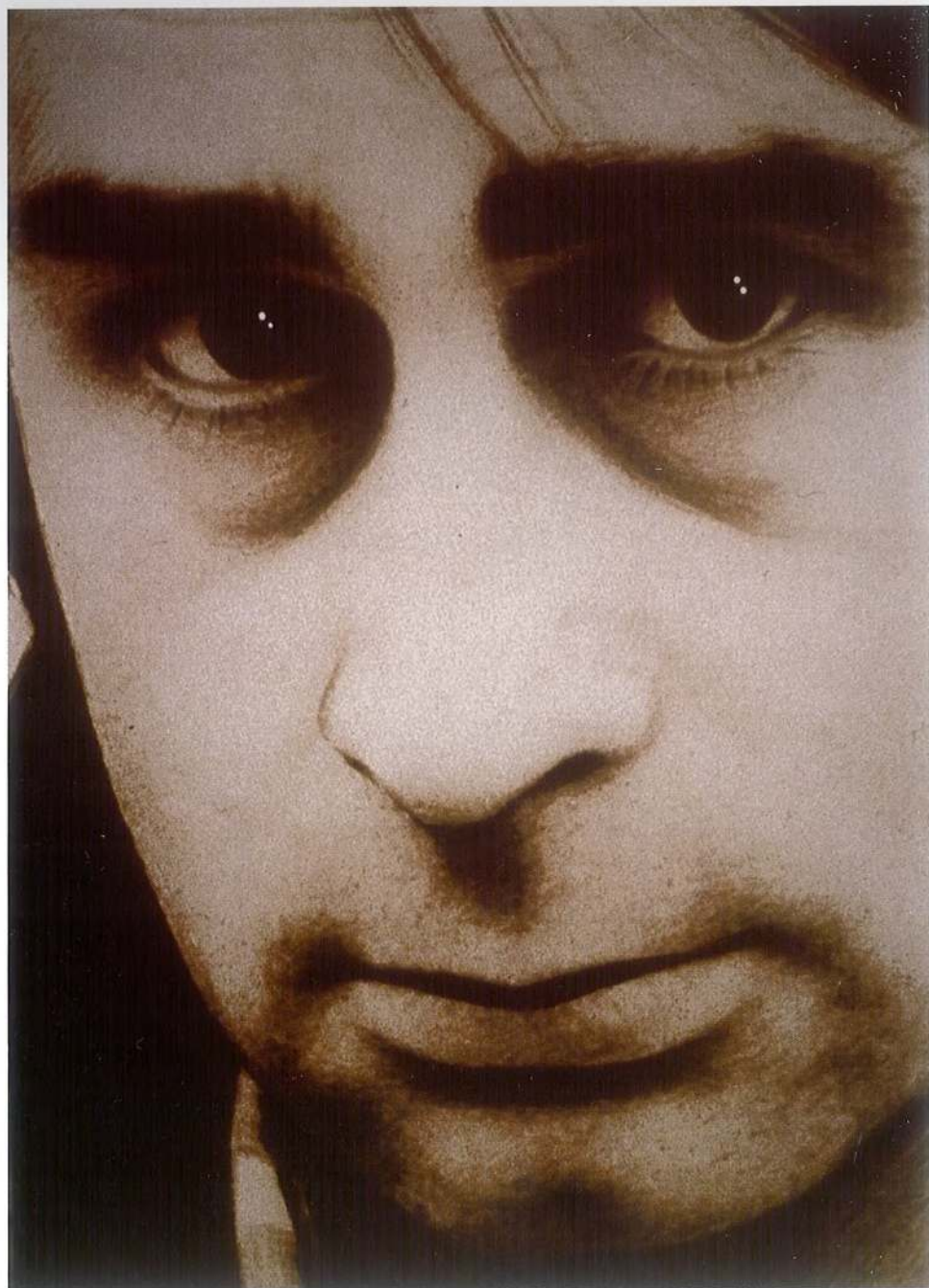
L'Ovidi ens va fer entendre de debó Salvat-Papasseit. I Estellés. I va cantar i dir versos de Sagarra, de Pere Quart, d'Espriu, de Blai Bonet, de Maiakovski, amb aquella aparent naturalitat que només s'aconsegueix amb una hàbil combinació d'esforç i de gran Art. Però això no és tot.

I no és perquè l'Ovidi sentit és extraordinari, punyent, però incomplet. L'Ovidi és també el gest: l'expressió del rostre, la manera d'alçar les celles, el somriure o el rictus amarg, l'esguard acerat de l'Home malgrat tot dempeus...

L'Ovidi alçava una mà i totes les mirades quedaven suspeses en aquest moviment, mai gratuït, realitzat amb la saviesa dels més grans: Brel, Montand, Reggiani... Els meus records de l'Ovidi en escena van lligats a la veu i al gest d'una manera indisoluble:

Recordo com a la fi de la "Cançó de les balances" els seus braços s'obrien (i quan s'ajunten els homes) i s'obrien (i quan s'ajunten els homes) i s'obrien (i quan s'ajunten els homes) com si volguessin abraçar el dolor de tota la Humanitat (...rient i plorant la canten!).

Recordo la dansa hilarant amb què interpretava "Sol d'estiu", contracançó de temporada on una breu anada a la platja esdevenia un autèntic malson per al treballador que intentava desconnectar per un dia d'una feina alienant.

MIRADA 2005 (Gráfica digital s/ lenc., -/6, 116x81)

Recordo com els “Va com va” de la cançó epònima eren dits amb totes les expressions facials i vocals imaginables, des de la trista resignació fins al sarcasme salvatge.

Recordo la immensa delicadesa amb què dibuixava en l'aire el cigarret de l'entranyable Teresa, mentre la boja prenia cos i la seua presència esdevenia una punyent denúncia de la misèria mental d'un franquisme encara massa viu.

Recordo la mà que queia periòdicament, amb brusquedat, com un tallant inapel·lable, a “Carnisseria”.

Recordo el posat volgudament ridícul que assumia quan es convertia en la dona de Joan Anton, el burgès que desitjava exhibir-se al Liceu, a “Una nit a l'òpera”.

Recordo la immobilitat absoluta i sobtada amb què subratllava, per contrast amb els temes anteriors, el dramatisme de cançons com “Dos anònims” (tal com feien, ara que hi penso, Les Frères Jacques en interpretar la impressionant “Barbara” de Jacques Prévert).

Recordo el seu diàleg amb el titella amb què desenvolupava la història d'en Jaume Poch i Prou, símbol irrisori i patètic de la condició humana constantment trepitjada, personatge que havia de sentir crits tota la vida, fins i tot per part del metge -impacient en veure que no es moria quan li tocava.

Em vénen tants records al cap així que penso en aquella figura menuda vestida de negre que, així que pujava a l'escenari, creixia i creixia... Però l'Ovidi no el puc ficar en un parell de fulls mecanografiats. Així doncs, ben poca cosa més tinc a dir-vos:

Quan senti un disc de l'Ovidi, escolteu els seus gestos.

Quan contempleu l'obra que Antoni Miró ha dedicat al seu, al nostre, amic, observeu la veu que esqueixal'obra plàstica, i descobriu la veritat que roman sempre amagada sota la pell de la realitat aparent -tot esperant que un artista l'exhibeixi nua davant de nosaltres.

I, sobretot, no parreu de l'Ovidi com qui parla d'un difunt. Ell va escriure un dia, per peteneres:

“I un cop s'acabe la rifa
que la vida m'ha donat,
si és possible, sota terra
faré crits de llibertat.

Entre cucs i terra i fusta
faré crits de llibertat.

La mort no m'esborrarà!”

Doncs bé, la va encertar. Ell és viu. Molt més viu que certs cadàvers que s'agiten cada dia a les pantalles televisives, i que passen la seua descomposició per despatxos i poltrones. L'Ovidi és viu. I mentre ell sigui viu, la nostra dignitat com a poble serà tan difícil d'enterrar com el difunt de l'Estellés, aquell que no es deixava ficar dins el taüt.

“Soc al món: s'ha de notar”

I tant que es nota, Ovidi! i tant que es nota, Toni!

Miquel Pujadó

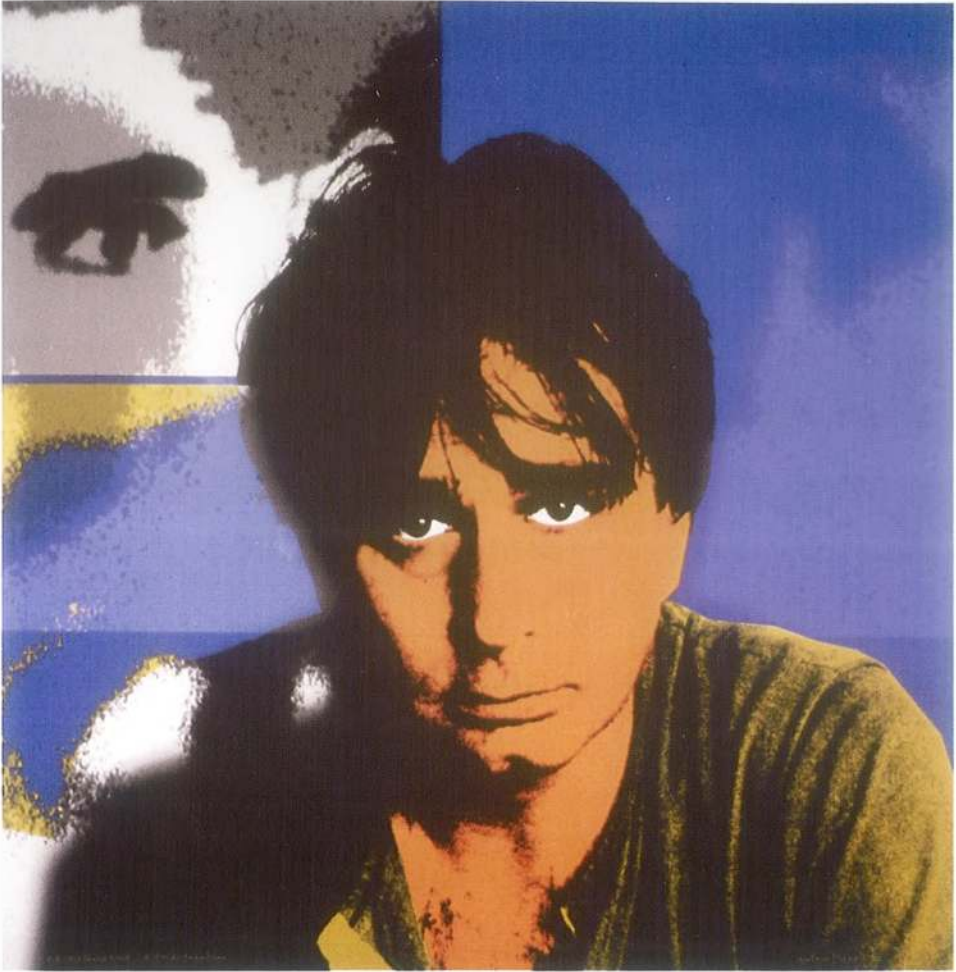
MEMÒRIA 2005 (Gràfica digital s/ lleiç, -/6, 81x81)

VERMELLA 2005 (Gràfica digital s/ llenç, -/6, 81x81)

VACANCES 2005 (Gràfica digital s/ lleug, -/6. 81x81)

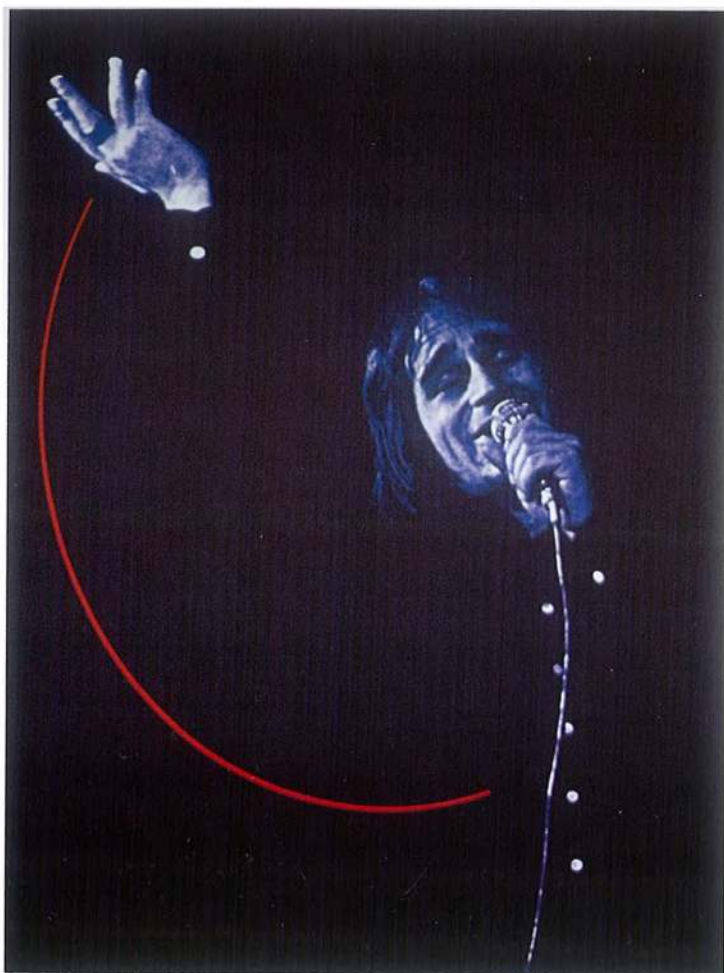
HISTÒRIA 2005 (Gràfica digital s/ lleç, -/6, 81x81)

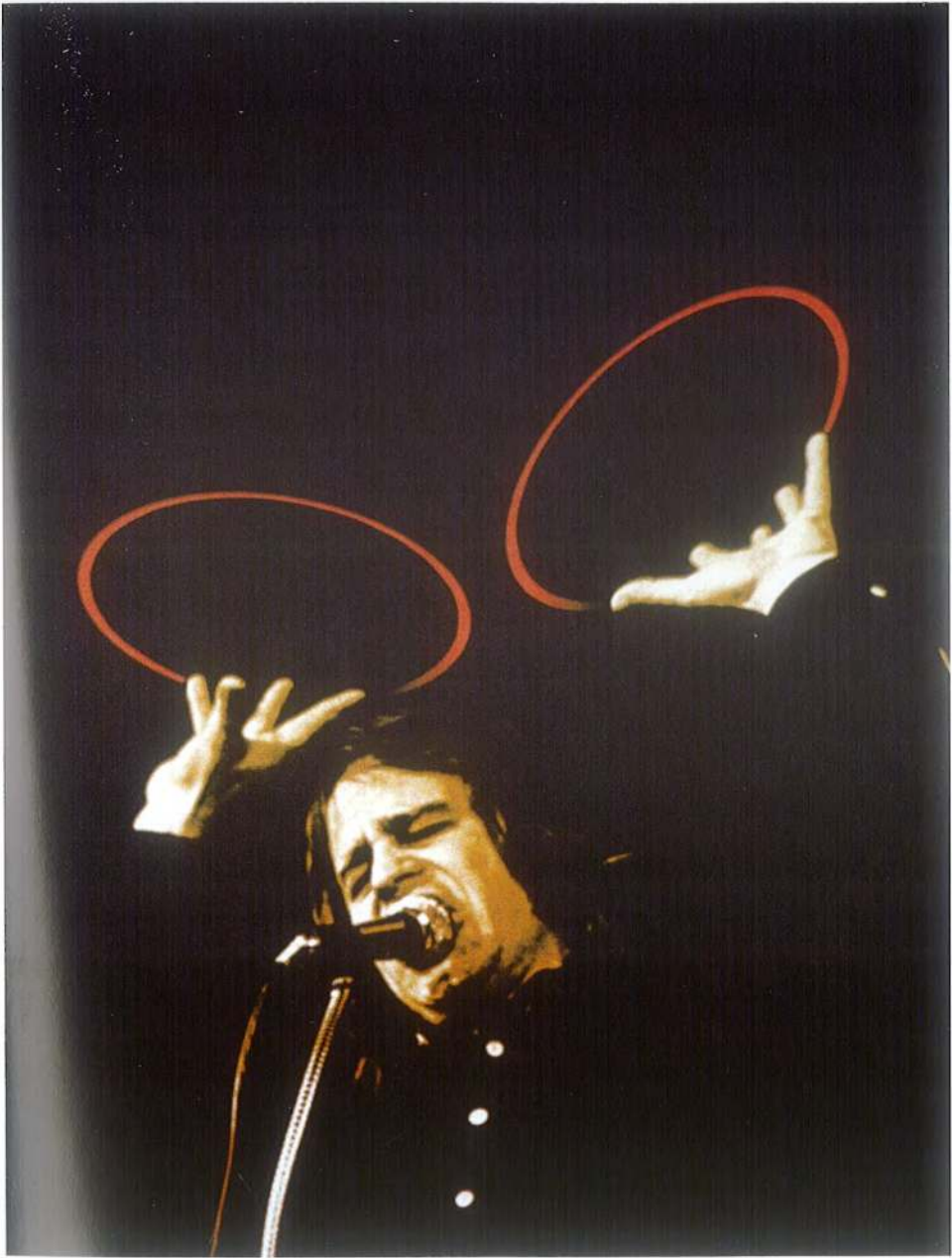
ALS PARES 2004 (Gráfica digital -6, 81x60)

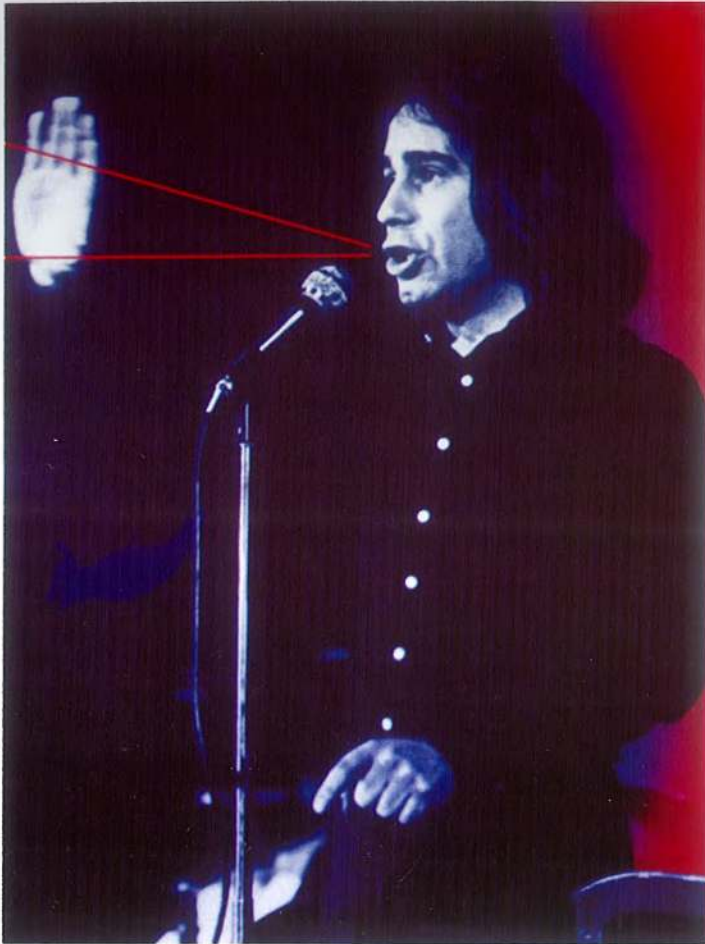
CANÇONETA JUGANERA 2004 (Gràfica digital -/6, 81x60)

GARROTADA EN SWING 2004 (Gráfica digital -/6, 81x60)

BOGERIA AMB NÚMEROS 2004 (Gràfica digital -/6, 81x60)

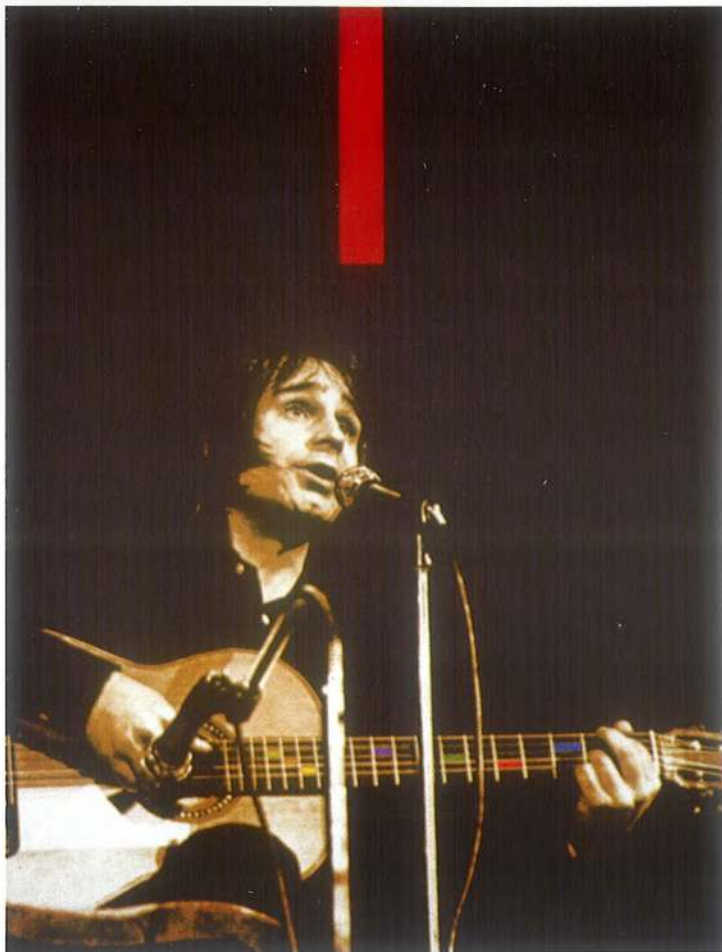
CANÇÓ DE LES BALANCES 2004 (Gràfica digital -/6, 81x60)

XAFARDERIES 2004 (Gráfica digital -/6, 81x60)

CARTA A CASA 2004 (Gráfica digital -6, 81x60)

ASSAIG DE CÀNTIC 2004 (Gràfica digital -6, 81x60)

SERÁ UN DIA 2004 (Gráfica digital -/6, 81x60)

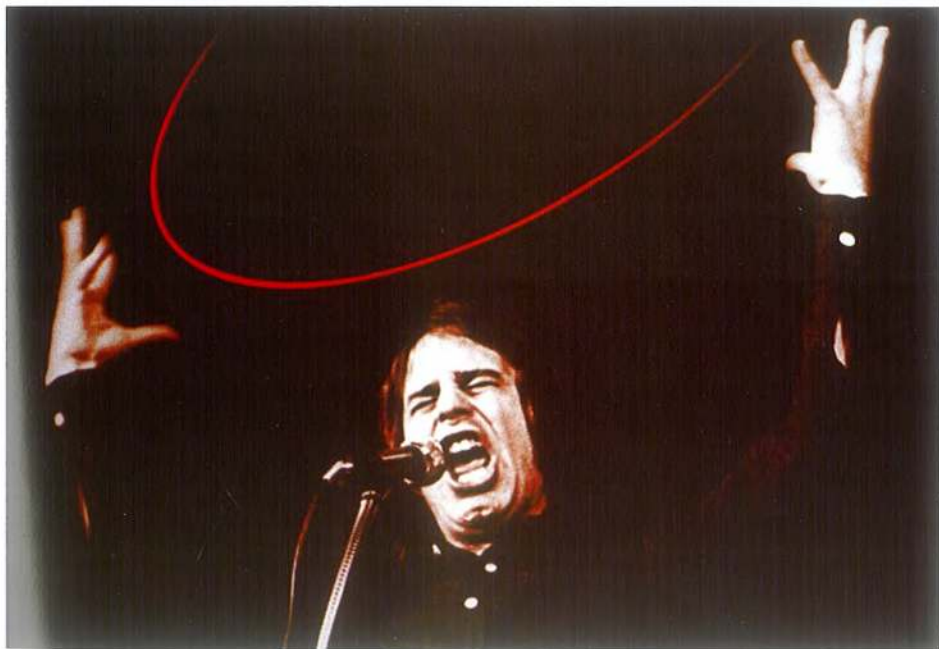

CRÓNICA D'UN TEMPS 2004 (Gràfica digital -/6, 81x60)

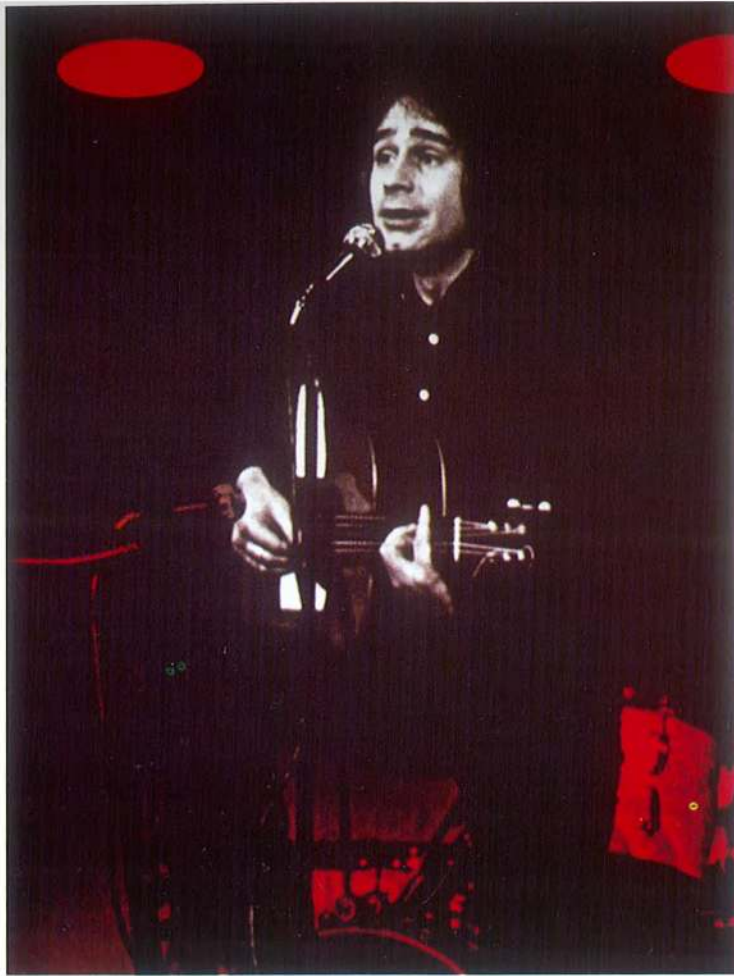

GOLA SECA 2004 (Gráfica digital -6, 60x81)

SAGETA DE FOC 2004 (Gráfica digital -6, 60x81)

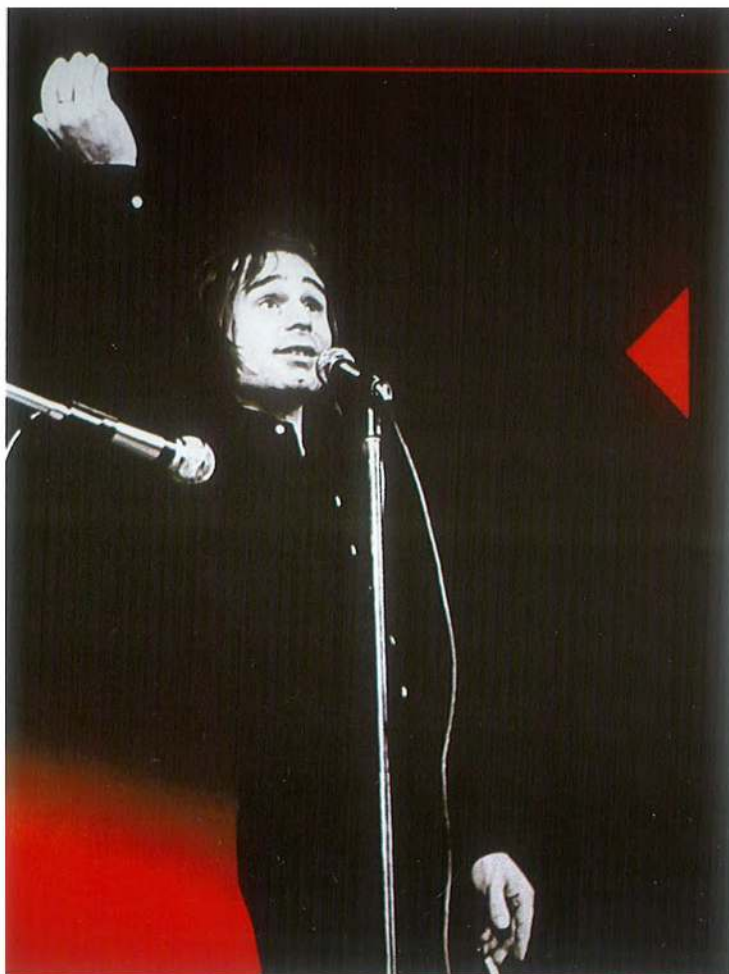
MÓN DIVERTIT 2004 (Gràfica digital -6, 60x81)
UNA NIT A L'ÒPERA 2004 (Gràfica digital -6, 60x81)

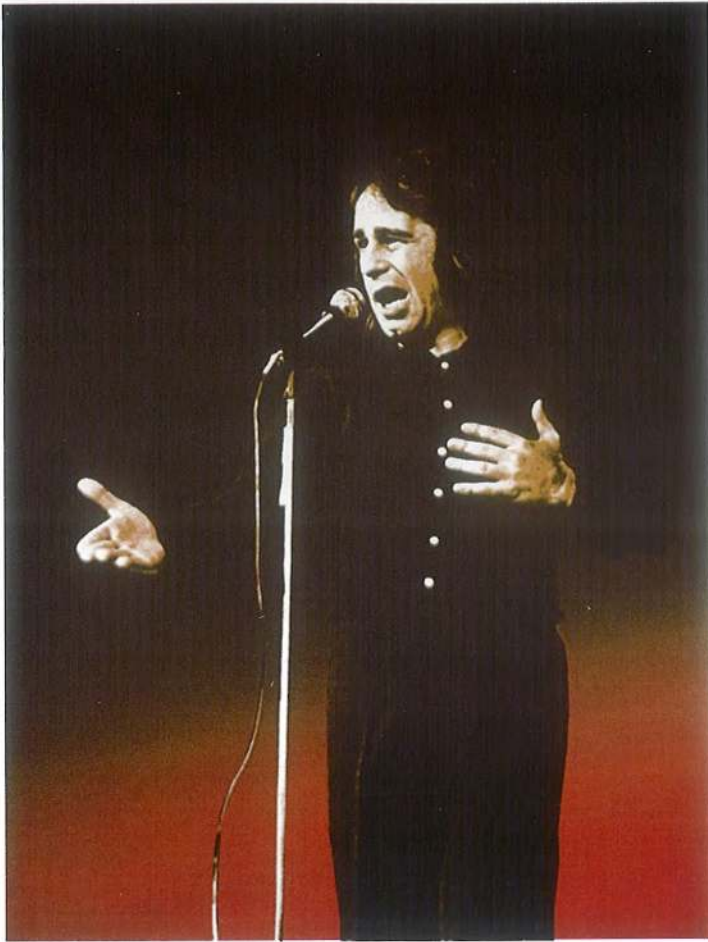
LA SAMARRETA 2004 (Gráfica digital -6, 81x60)

M'ACLAME A TÚ 2004 (Gráfica digital -/6, 81x60)

PERQUÈ VULL 2004 (Gràfica digital -/6, 81x60)

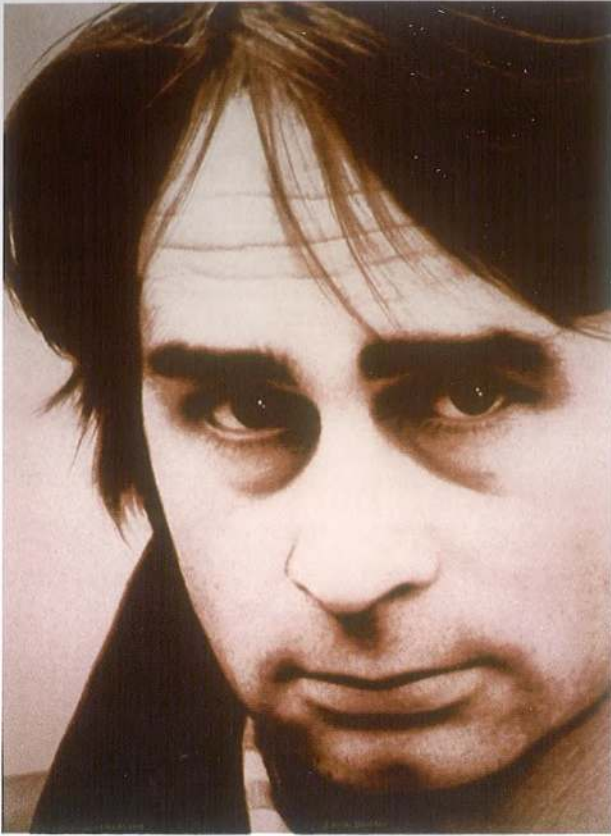
DICCIONARI DE BUTXACA 2004 (Gràfica digital -6, 81x60)

EL DILUVI 2004 (Gráfica digital -6, 81x60)

VISC EL QUE VEIG 2004 (Gràfica digital -/6, 81x60)

L'OVIDI DE VACANCES 2005
(Gràfica digital -/6, 81x60)
Edificiò especial amb motiu
del 10 aniversari de la seua
mort.

El 17 de novembre de 2005 a Alacant
(a la Seu de la UGT d'Alacant, Carrer de Pablo Iglesias, 23)

LA UGT DEL PAÍS VALENCIÀ
i
LA UNIÓN COMARCAL DE LA UGT DE L'ALACANTÍ

recorden

ACTE D'HOMENATGE

10:00 – 10:30 h.: Obertura a càrrec de:

Presentació

- **Elena Maria Pineda**, Secretària de Cultura de la UGT – P.V.
- Intervencions Institucionals
- **Miguel Valor**, Vice-president i diputat de cultura de la diputació d'Alacant.
- **Oscar Llopis**, Secretari General de la Unió Comarcal de la UGT - L'Alacantí.
- **Rafael Recuenco Montero**, Secretari General de la UGT – P.V.

10:30 – 11'00 h. Presentació del llibre publicat amb motiu de l'homenatge, i comentari de la discografia completa d'Ovidi Montllor, de CDs de persones que han musicat Ovidi, i de les dues biografies d'Enrique Cerdan Tato i Nuria Cadenas, a càrrec de:

- **Jesús Huguet i Pasqual**, escriptor, editor, membre del Consell de Cultura de la UGT-P.V. i membre del Consell Valencià de Cultura .

11'00 h. Inauguració de l'Exposició d'**Antoni Miró** sobre, Homenatge Ovidi Montllor. Antoni Miró (gràfica digital)

S'oferirà durant una breu pausa un vi d'honor

11'30 – 11'45 h. Projectió d'un Audiovisual dels temes d'Ovidi Montllor de l'Espectacle **Cançons de La Cançó**, de Lluís Miquel i Paco Muñoz.

11'45 – 13'00 h. Taula Rodona "**Ovidi i el seu temps, compromís amb la seua cultura i el seu País**", a càrrec de:

- **Enrique Cerdán tato**, escriptor.
- **Toti Soler**, compositor, guitarrista, músic de poemes i cantant.
- **Alfred Lucchetti**, actor de teatre
- Moderador,
- **Vicent Torrent**, músic, membre d'Al Tall, i membre del Consell de Cultura de la UGT-P.V.

13'00 - 14'00 h. Lectura dramatitzada de poemes d'Ovidi Montllor a càrrec de **Juli Mira**, actor i alcoià.
(acompanyat a la guitarra per **Toti Soler**.) Actuació de **Toti**

Organitza

i la Unió Comarcal de la UGT de l'Alacantí

CENTRE
OVIDI
MONTLLOR
1977

Homenatge a Ovidi Montllor

Antoni Miró

(Gràfica digital)

**17 / 30 NOVEMBRE 2005
ALACANT**

**C/ PABLO IGLESIAS, 23 - 03004 ALACANT
TELE. 965 148 700**